

עפ"ת 12185/12/13 - מירבי אמשיקאשבילי נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עפ"ת 12185-12-13
07 ינואר 2014

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין: מירבי אמשיקאשבילי באמצעות ב"כ עו"ד איתי יצחק

המערער

נגד

מדינת ישראל באמצעות עו"ד ביטון מפמ"ד

המשיבה

פסק דין

ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה בבאר שבע (סגן הנשיא, כב' השופט לנדסמן), מיום 18.11.13 בתיק המ"ש 204-08-13, לפיה דחה את בקשתו של המערער להארכת מועד להישפט.

מדובר בהודעת תשלום קנס, אשר נרשמה למערער ביום 25.10.12 בגין עבירה בניגוד לתקנה 83ב(א) לתקנות התעבורה (נהיגה ללא חגורת בטיחות). המערער הגיש לטענתו, בקשה להישפט בתוך מניין 90 הימים הנקובים בחוק, אך לא קיבל זימון לדיון, והעבירה נרשמה לחובתו במרשם עבירות התעבורה. על כן, בתאריך 1.8.13 הגיש לבית המשפט קמא בקשה להארכת מועד להישפט. בבקשתו טען, כי הגיש את הבקשה במועד, וכן עומדת לו הגנה טובה, כי בהיותו נהג מונית, הוא נהנה מההגנה המנויה בתקנה 83ג(3)(5) לתקנות התעבורה, של נהג מונית המסיע נוסע בשטח עירוני, וכי בעת שנעצר על ידי השוטר ישב במושב האחורי נוסע אשר ירד מהמונית, עת עוכבה על ידי השוטר.

בתאריך 13.8.13 דחה בית משפט קמא את בקשת המערער (להלן: "ההחלטה הראשונה"). נקבע כי הבקשה הוגשה ללא תצהיר וללא ראיה אחרת המראה לכאורה כי שלח את הבקשה להישפט. התביעה גם בדקה ולא מצאה כל ראיה לכך במערכת המחשוב של המשטרה. לגופו של עניין נקבע, כי מתגובת המערער לשוטר שרשם את הדו"ח, עולה כי הוא מודה בעבירה. לפיכך, לאחר שלא עמד המערער בדרישות החוק, נדחתה הבקשה.

בתאריך 21.10.13 הגיש המערער בקשה נוספת, אותה כינה "בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט". נטען, כי אין דרישה חוקית לשלוח את הבקשה להישפט בדואר רשום, ולכן לא ניתן להאשים את המערער בכך שבקשתו להישפט לא טופלה, בין אם משום שאבדה בדואר או במשטרה. לבקשה זו צרף המערער תצהיר בו טען כי שלח את הבקשה במסגרת 90 הימים בדרך המנויה בתקנות. הוא חזר על טענתו כי הוריד נוסע בדיוק בעת שעצר אותו השוטר, ולכך היו מכוונים דבריו, לפיהם בדיוק הוריד "נסיעה".

בית משפט קמא דחה את בקשתו, בהחלטה נשוא הערעור מיום 18.11.13 (להלן: "ההחלטה השנייה"). בית משפט קמא חזר על הקביעה כי לא צורפה אסמכתא המעידה על המשלוח, והדרישה לשלוח את הבקשה להישפט בדואר

רשום מופיעה בבקשה להישפט עצמה וכן בגב דו"ח ברירת המשפט. אשר לטענת ההגנה, חזר בית משפט קמא על קביעתו כי מדובר באמירה המהווה הודייה. עוד נקבע, כי אין למבקש זכות לעיון חוזר בנסיבות אלה.

בכתב הערעור מלין המערער על קביעות בית משפט קמא.

לטענתו, תקנה 42(א) לתקנות סדר הדין הפלילי מורה כי הודעה על בקשה להישפט לפי סעיף 229(א) לחוק, תהיה על גבי הספח שבטופס 8א שבתוספת, ובטופס זה אין דרישה לשלוח בדואר רשום. הנחיות המשטרה אינן יכולות להוסיף על הוראות החוק, הקובעות את אופן משלוח הבקשה. לכן, כאשר צרף המערער תצהיר לפיו שלח בדואר, עמד בנטל המוטל עליו להוכחת המשלוח. כן נטען, כי המערער לא הודה בביצוע העבירה שכן מהדברים שנרשמו מפיו עולה, כי בזה הרגע ירד נוסע, ועל כן לא ביצע כל עבירה. למרות זאת השוטר לא ויתר על רישום הדו"ח ולא ציין כי בעת שהמונית נעצרה לא היה נוסע במושב האחורי, ונמנע מלציין שברגע שעצר את המערער הנוסע יצא מהמונית.

בפתח הדיון, משהועמד ב"כ המערער על כך שההחלטה הראשונה היא ההחלטה הרלוונטית, עליה היה רשאי לערער, שכן אין הליך כפי שנקט של עיון חוזר, והדרך לשנות החלטות היא באמצעות ערעור, עתר להאריך את המועד להגיש ערעור.

ב"כ המשיבה התנגד לקבלת הערעור והבקשה להאריך את המועד.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים נחה דעתי כי דין הערעור, וגם הבקשה להאריך את המועד להגישו, להידחות.

המערער היה מיוצג עת הגיש את הבקשה הראשונה. בית משפט קמא דחה את הבקשה, וברגע זה היתה פתוחה בפניו של המערער הזכות להגיש ערעור על החלטה זו. הוא לא עשה כן, אלא הגיש ללא כל זכות שבדין את הבקשה השניה. ההחלטה השניה אינה יכולה להיות נושא הערעור, שכן לא היתה לו כל זכות שבדין להגיש בקשה לעיון חוזר על ההחלטה הראשונה. על כן, יתייחס הערעור רק להחלטה הראשונה.

אשר להחלטה זו, גם אם נודע לב"כ המערער אודותיה, רק בחודש 10/13, כטענתו, עדיין אחר בהגשת הערעור, ולא הובאה בפני כל עילה להאריך את המועד להגשת הערעור.

גם לגופו של עניין, אין ממש בערעור.

בית משפט קמא דחה את הבקשה, מהטעם שהוגשה ללא תצהיר, וללא ראייה להוכיח כי הבקשה להישפט נשלחה במועד. המערער אינו חייב, כטענת הסניגור, לשלוח את הבקשה להישפט בדואר רשום, ורשאי הוא לשלחה בכל דרך שיבחר. עם זאת, נטל ההוכחה כי שלח אותה, מוטל עליו, ואם בחר לשלוח אותה ללא אסמכתא למשלוח, אין הוא יכול להוכיח את המשלוח באמצעות תצהיר. אין די בכך, וצדק בית משפט קמא כשדחה טענה זו, בפרט כאשר אין כל

אינדיקציה לקבלת הבקשה במערכת המחשוב של המשטרה.

גם טענת ההגנה לא נתמכה בתצהיר, ועל כן דינה היה דחייה.

בנוסף, בית משפט קמא בדק את דברי המערער לשוטר, ולא עולה מהם הנטען בבקשה, דהיינו, כי בעת העיכוב עצמו, ירד מהרכב נוסע. הדברים דווקא מתיישבים עם העובדה שהנוסע ירד לפני העיכוב, שאם לא כן, הדברים היו באים לידי ביטוי בדברי הנהג.

אשר על כן, לא נפלה טעות בהחלטת בית משפט קמא, ואני דוחה את הערעור.

ניתן והודע היום, ו' שבט תשע"ד, 07 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.